

Мушу сказати, що коли я прочитала умови цього конкурсу, була дуже розчарована, що в списку нема «Івана Сили». Це така унікальна ерунда, що я відчуваю себе зобов'язаною розірвати цей твір на найменші часточки (метафорично). Але якщо вже дуже треба писати за списком, то напишу про опус «Пісня про рушник», в простолюдді відомий як «Рідна мати моя, ти ночей не доспала».

Спочатку слово про те, як я з ним познайомилася. Ось коротка версія: шкільна програма ще не зрозуміла, що вірші пишуть не для того, щоб їх вчили напам'ять личинки.

По суті, цей вірш є весільною піснею. Він дуже пафосний, повний кліше та взагалі погано написаний. В першому куплеті ми дізнаємося, що мати водила автора у поля край села, дала йому на прощання рушник, і що автор не знає, що таке лаконізм. З третього рядка слова «ти мене» можна викреслити. «І в дорогу далеку на зорі проводжала...» Хіба не краще звучить?

Другий куплет — суцільні сльози. Малишко мямлить щось про те, як на рушнику щось цвіте. Цвіте? Господи, навіть метафори в цьому вірші не мають сенсу. Також там він говорить про материнські очі і які вони хороші. Він би ще їх з діамантами порівняв.

Потім він простеляє рушник, наче долю. Не посоромлюся спитати: що приймав автор? В наступному рядку він описує природу, і чорт, який пафос. Ніяких оригінальних, розумних метафор в нього нема. Ну хіба що діброви в пана Малишка щебечуть.

Наступні два рядки в порівнянні з попередніми непогані. Тут справді йдеться про те, як речі можуть нести в собі спогади. І про біль розлуки.

Ще одне, що мені не подобається, - це повтори. І я не проти повторів взагалі. В більшості випадків вони мають важливу роль, наприклад, виражають головну думку, але не в цьому. Тут можна було обійтися і без них. Вибішувало б набагато менше.

Цей вірш взагалі не цікавий. В ньому нема нічого, що заставляє читача щось відчути, уявити, про щось подумати. Він якийсь пустий. Написаний нудно, причому не можна сказати, що стиль простий і мінімалстичний, але яскравих метафор теж нема. Типічний нудний до болю шкільний вірш. Скажу більше: це сферичний шкільний вірш у вакуумі. Ну прям в Палату Мір і Ваг можна відправляти.

Мораль історії така: «Галактика — сувора штука. Щоб в ній вижити, треба знати, де твій рушник». А про Івана Силу — він мінє орієнтацію. Думаю, я все сказала.